

Arrest

nr. 232 455 van 11 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 26 september 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat I. FONTIGNIE loco advocaat S. SAROLEA en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren op 30 november 2015 het Rijk te zijn binnengekomen en vragen op 2 december 2015 de hoedanigheid van vluchteling aan. Op 30 november 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Op 13 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Verzoekers dienen op 23 juni 2017 een tweede asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden het Rijk niet te hebben verlaten. Op 25 oktober 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Op 7 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Verzoekers dienen op 13 november 2017 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. Bij arrest nr. 199 194 van 5 februari 2018 verwerpt de Raad het beroep.

Op 12 april 2018 wordt namens de minderjarige kinderen van verzoekers een asielaanvraag ingediend, in de hoedanigheid van begeleide minderjarigen. Op 20 juli 2018 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeken om internationale bescherming van de minderjarige kinderen niet-ontvankelijk. Verzoekers dienen op 6 augustus 2018 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. Bij arrest nr. 213 693 van 10 december 2018 verwerpt de Raad het beroep.

Verzoekers dienen op 21 februari 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 juni 2019 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemde verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk.

Op 8 april 2019 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 augustus 2019 verklaart de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2019 werd ingediend en op datum van 15.04.2019 werd geactualiseerd door : M., Z. (...) (R.R. (...)) Geboren te Kabul op 01.01.1981 M., M. (...) (R.R. (...)) Geboren op 00.00.1986 Wettelijke vertegenwoordigers van: M., F. (...) (R.R. (...)) Geboren op 22.04.2011 M., A. D. (...) (R.R.(...)) Geboren op 15.10.2013 M., F. (...) (R.R.(...)) Geboren te Marche-en-Famenne op 06.11.2018 Nationaliteit: Afghanistan Adres: (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 08.05.2017 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 23.06.2017 een nieuwe asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.02.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 21.02.2019 een derde asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.06.2019 met een beslissing niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures – namelijk één jaar en vijf maanden voor de eerste, iets meer dan zeven maanden voor de tweede en vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere

behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM, op artikel 22 van de Belgische grondwet en op artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ter bescherming van hun gezins- en privéleven. Betrokkenen verwijzen naar het feit dat het hoger belang van het kind van doorslaggevend belang is bij het beoordelen van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Afghanistan, met name de ouders van mevrouw evenals haar vier zussen en ook mijnheer heeft nog twee zussen die in Kabul wonen. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts drie getuigenverklaringen voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Met betrekking tot het door hun kinderen opgebouwde sociale en privéleven leggen betrokkenen naast schoolattesten twee getuigenverklaringen voor, één van hun huisarts en één in verband met een Paasstage gevolgd door F. (...). Betrokkenen tonen dus niet op voldoende wijze aan dat hun kinderen hier buiten hun ouders een belangrijk sociaal netwerk opbouwden. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun kinderen buiten hun kerngezin betekenisvolle banden opbouwden.

Gezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders en blijft de gezinseenheid behouden. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Kabul waarbij ze verwijzen naar een publicatie van UNHCR d.d. 30.08.2018 'Eligibility guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers' waarin verklaard wordt dat er gezien de huidige veiligheidssituatie, de mensenrechtenschendingen en de humanitaire situatie in Kabul er geen intern vestigingsalternatief meer bestaat in de stad. Volgens hun raadsman houdt dit in dat Kabul niet meer veilig is en dat er voor burgers een actueel en reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Betrokkenen verwijzen verder naar het feit dat Finland beslist heeft om repatriëring naar Afghanistan op te schorten omwille van deze richtlijnen van de UNHCR. Betrokkenen verwijzen verder naar het verslag van COI Focus 'Afghanistan-security situation in Kabul City', 'Quarterly report on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 September 2018' van de UNAMA (United Nations Assistance Mission in Afghanistan), de verklaringen van de Wereldbank in juli 2018, een artikel in de Washington Post en een arrest 217 609 d.d. 27.02.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad zou verklaren dat de situatie in Kabul niet meer veilig zou zijn. Betrokkenen menen dan ook dat de slechte veiligheidssituatie een terugkeer naar Kabul bijzonder moeilijk zou maken.

Allereerst merken we op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het

individue in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Verder merken we op dat uit de beslissing van het CGVS d.d. 24.06.2019 duidelijk blijkt dat: "bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen." Uit de beslissing blijkt tevens dat het CGVS rekening hield met het COI Focus Afghanistan: security situation in Kabul City van 15 mei 2019. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat: "U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Bij huidige aanvraag 9bis voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en dat een onderbreking van hun leerplicht nadelige gevolgen zou hebben, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat enkel hun oudste zoon leerplichtig is. De leerplicht van hun tweede zoon begint pas in september. Het is dan ook in het belang van dit kind om zijn verplichte scholing op te starten in het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de kinderen altijd Franstalig onderwijs genoten hebben, dat zij niet meer kunnen overstappen naar een ander onderwijssysteem in een andere taal, dat zij het Dari niet kunnen lezen en schrijven wat een buitengewone omstandigheid zou vormen. Allereerst merken we op dat enkel het oudste kind leerplichtig is en dus reeds heeft leren lezen en schrijven in het Latijnse alfabet, hun tweede zoon is op heden nog niet leerplichtig en heeft dus nog niet leren lezen en schrijven in het Latijnse alfabet. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal -en culturele achterstand hebben dat ze in Afghanistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun oudste kinderen zijn geboren in Afghanistan en brachten er hun eerste levensjaren door. De kinderen hebben net als hun ouders de Afghaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Afghaanse taal (in casu het Dari) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat kinderen in huiselijke sfeer met hun ouders geen Dari zouden spreken, wat toch hun moedertaal is. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat hun moeder geen enkel bewijs voorlegt van gevolgde taallessen en hun vader een bewijs van 60 gevolgde lessen. Dit maakt het zeer ongeloofwaardig dat hun ouders de Franse taal dermate zouden beheersen dat zij hun kinderen in het Frans op zouden voeden. Dit houdt in dat kinderen minstens een goede mondelinge beheersing van het Dari hebben. Betrokkenen tonen niet aan waarom de kinderen het Dari niet zouden kunnen leren schrijven of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter F. (...) in België geboren is en dat zij nog nooit in Afghanistan geweest is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun dochter geen enkele band met Afghanistan zou hebben. Hoewel hun dochter niet in Afghanistan is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Afghanistan. Betrokkenen zijn immers geboren en getogen in Afghanistan en hebben de Afghaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun dochter tot op zekere hoogte de Afghaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun dochter in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 22bis van de Belgische Grondwet, dat stelt dat elk kind het recht heeft op eerbiediging van zijn morele, geestelijke en seksuele integriteit en dat het belang van het kind de eerste overweging dient te zijn bij elke beslissing die het kind aangaat en op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Echter, we merken op dat betrokkenen niet op concrete wijze aantonen op welke manier de belangen van de kinderen geschaad zouden worden. De kinderen worden immers niet van hun ouders gescheiden en hun scholing kan voortgezet worden in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Verder merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat de morele, geestelijke en seksuele integriteit van hun kinderen niet gewaarborgd kan worden in Afghanistan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op artikel 23 van de Belgische Grondwet, dat stelt dat ieder het recht heeft een menswaardig leven te leiden. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat zij in Afghanistan geen menswaardig leven kunnen leiden, binnen hun ruimer familiaal kader. Uit de beslissing d.d. 24.06.2019 blijkt duidelijk het CGVS dat de vaststelling kwam dat betrokkenen veilig kunnen terugkeren naar Afghanistan en dat zij er geen verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bij huidige aanvraag 9bis voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkenen maken het aldus niet aannemelijk dat zij in Afghanistan geen menswaardig leven kunnen leiden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij familie hebben in België, zij verwijzen hierbij naar dhr. M. S. (...) die in België zou leven met zijn familie en dat zij heel nauwe banden zouden delen. Echter, we merken op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen dat betrekking heeft op dhr. M. (...), evenmin specificeren zij de exacte familieband. Bovendien, het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Bovendien bewijzen betrokken de familieband niet. Het louter vermelden van de persoon waarop betrokkenen zich beroepen, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij gevolgd worden door psychologen omdat zij psychische problemen ondervinden die te maken hebben met hun vage administratieve situatie. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een attest van psychologische opvolging d.d. 20.03.2018 van G.Potier, een attest d.d. 10.09.2018 van M. Claessens, een attest d.d. 07.01.2019 van M.Claessens, een attest d.d. 27.06.2018 van J. Delmotte. Echter, we merken op dat er nergens in de voorgelegde attest sprake is van een onmogelijkheid tot reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar er immers nergens sprake van is dat een reis afgeraden wordt. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw op datum van 13.06.2019 een heelkundige ingreep diende te ondergaan. Betrokkenen hebben echter nagelaten hun aanvraag 9bis te actualiseren met verdere informatie rond deze ingreep. Uit het administratief dossier blijkt dan ook niet dat mevrouw nog verdere zorg of opvolging rond deze ingreep nodig heeft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich al heel goed geïntegreerd zouden hebben, dat mensen van hun entourage hen zouden beschrijven als moedige en bereidwillige personen, dat zij een heel sterke en moedige familie zouden zijn, dat ze al lang in België zouden verblijven namelijk meer dan drie jaar, dat zij drie getuigenverklaringen voorleggen, enkele foto's van hun kinderen in hun schoolse milieu en één bewijs van gevolgde taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna, “EVRM”); de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna, “Handvest”); de artikelen 22 à 23 van de Grondwet; de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, “VW”); de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel;

1. IN RECHTE Artikel 8 van het EVRM vóór ziet : “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EI IRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.” Artikel 52 van het EU-Handvest :

“1. Beperkingen op de uitoefening van de in dit Handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2. De door dit Handvest erkende rechten die voorkomen in bepalingen van de Verdragen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen die door deze Verdragen zijn gesteld.

3. Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.

4. Voor zover dit i landvest grondrechten erkent zoals die voortvloeien uit de constitutionele tradities die de lidstaten gemeen hebben, moeten die rechten in overeenstemming met die tradities worden uitgelegd.

5. Aan de bepalingen van dit Handvest die beginselen bevatten, kan uitvoering worden gegeven door wetgevings- en uitvoeringshandelingen van de instellingen, organen en instanties van de Unie en door handelingen van de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden. De rechterlijke bevoegdheid ten aanzien van die bepalingen blijft beperkt tot de uitlegging van genoemde handelingen en de toetsing van de wettigheid ervan.

6. Met de nationale wetgevingen en praktijken moet ten volle rekening worden gehouden, zoals bepaald in dit I landvest.

7. De toelichting, die is opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten, wordt door de rechterlijke instanties van de Unie en van de lidstaten naar behoren in acht genomen. » Artikelen 22 à 23 van de Grondwet: “Art. 22. Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht. Art. 22bis. Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind. Art. 23. Ieder

heeft het recht een menswaardig leven te leiden. Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen. Die rechten omvatten inzonderheid :

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;

2° het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneeskundige en juridische bijstand;

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

5° het recht op culturele en maatschappelijke ontplooiing;

6° het recht op gezinsbijslagen.

Artikel 9bis. §1. ste lid VW stelt vast «§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. » Volgens de Raad van State heeft in constante rechtspraak geoordeeld dat de uitzonderlijke omstandigheden geen overmacht moeten uitmaken maar wel omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf (zie o.a. een arrest van 20 juni 2000, n°88076 ; eigen onderstreping). *“Une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition (en l'occurrence l'article 9), et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient”* (R.v.S, n°58869, 11 ème chambre, 01/04/1996, R.D.E 1996, p. 742). De uitzonderlijke omstandigheden dienen in het licht van het proportionaliteitsbeginsel nagekeken te worden. Confronteer dit beginsel moet men van de vreemdeling geen terugkeer naar zijn land van herkomst eisen indien dit voor hem grote moeilijkheden zou betekenen en indien het voordeel hiervan voor de Belgische staat minder belangrijk zou zijn. Ook moet er worden benadrukt dat elementen tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid kunnen vormen alsook de basis vormen van motieven ten gronde. Deze elementen hebben dus betrekking op de ontvankelijk en de gegrondheid van de aanvraag (zie namelijk RvS, arrest nr 73.025, 9 april 1998). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen een passende en afdoende motivering in feite en in rechte vereisen. Deze motieven moeten bovendien uitdrukkelijk worden vernield op de beslissing (formele motivering): *« la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs »* (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: *“que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »* (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook *“en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.”* (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : *« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause »* (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; *« [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision »* (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; *«le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »* (RvS nr 220.622 van 17 september 2012). Het evenredigheidsbeginsel is een eis voor adequaatheid, tussen de middelen die door de overheid worden gebruikt en het doel dat zij nastreeft: *« Une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre,*

d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et d'autres part, leur accomplissement plus ou moins aisée dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposées s'ils s'y soumettaient » (C.E., n°58.869, IIème chambre, 01/04/1996, R.D.E.1996, p.742; n°103.146 ; zie ook RvS nr 211.254 dd 22 februari 2011).

2. IN CASU

2.1 EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissing vormt een kennelijke appreciatiefout en schending van artikel 9bis VW en van de motiveringsplichten daar verwerende partij de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden in verband met de veiligheidssituatie in de stad Kabul toetst aan het (verkeerd) criterium van artikel 48/4 VW alhoewel artikel 9bis VW enkel moeilijke omstandigheden viseert. De Raad van State heeft meermaals herhaald dat (zie bvb. arrest van 20 juni 2000, n°88 076): *“Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée.”* Vrije vertaling (eigen onderstreping): *“De buitengewone omstandigheden als bedoeld in artikel 9, lid 3, van de wet van 15 december 1980 (...) zijn geen omstandigheden van overmacht, maar omstandigheden die het voor de vreemdeling moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar zijn land waar lij mag verblijven om de betrokken vergunning aan te vragen.”* Verzoekende partij had letterlijk uitgelegd, in haar “aanvraag 9bis”, in verband met de veiligheidssituatie in de stad Kabul, dat “verzoekers hier geen “vrees voor vervolging” inroepen, maar een slechte veiligheidssituatie die een terugkeer naar Kabul bijzonder moeilijk maakt om er een visumaanvraag in te dienen” (zie p. 12 van de aanvraag; eigen onderstreping). Verwerende partij heeft geen analyse gevoerd in het licht van het (relevante) criterium (9bis YLY - moeilijke omstandigheden), maar heeft zich enkel beperkt tot een herhaling van de rechtspraak van de RvV en de praktijk van het CGVS in het (vorige) asioldossier van de betrokkenen, die beiden het bestaan in hoofde van betrokkenen van een “reëel risico” te worden onderworpen “aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 VW” hadden geanalyseerd. Door het verwijzen naar de uitspraak van de RvV en naar de beslissing van het CGYS en door enkel te concluderen in de bestreden beslissing dat “bij huidige aanvraag 9bis voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties” (p. 3 van de bestreden beslissing) voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet en schendt ze in ieder geval de draagwijdte van artikel 9bis VW alsook haar motiveringsplichten. De beslissing moet vernietigd worden.

2.2 TWEEDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing vormt een schending van de motiveringsplichten en van de algemene administratieve beginselen van behoorlijk bestuur daar ze geen volledige en afdoende lezing heeft gemaakt van de aanvraag van verzoekers en van hun aanvullende brieven. Verwerende partij is van oordeel dat “betrokkenen tonen (...) niet op voldoende wijze aan dat hun kinderen Hier buiten hun ouders een belangrijk sociaal netwerk opbouwden” (p. 2 bestreden beslissing). Ze vermeldt twee getuigenissen en schoolattesten. Nochtans heeft verzoekende partij ook foto's en documenten voorgelegd (zie aanvraag 9bis, stuk 16) die tonen duidelijk aan dat de kinderen een cirkel van vrienden hebben in België sinds hun aankomst en dat zij geïntegreerd zijn in het schools milieu in daar een belangrijk sociaal netwerk opbouwden. Deze werden totaal niet in acht genomen door verwerende partij. Voor verwerende partij kan dit niet worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid want het behoort “tot de gegrondheid van de aanvraag en [wordt] bijgevolg in deze fase niet behandeld” (laatste pagina bestreden beslissing). Niet alleen werd specifiek verklaard in de aanvraag 9bis dat “elementen tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid kunnen vormen alsook de basis vormen van motieven ten gronde. Deze elementen hebben dus betrekking op de ontvankelijk en de gegrondheid van de aanvraag (zie namelijk RvS, arrest nr 73.025, 9 april 1998)”; maar ook bestaat er absoluut geen objectief reden om de foto's en documenten in kwestie (stuk 16) niet in aanmerking te nemen terwijl er wel aandacht is besteden aan getuigenissen en schoolattesten. De kinderen hebben een duidelijk een belangrijk sociaal leven in België, en verwerende partij moest dit in acht nemen. Bovendien verklaart ten onrechte verwerende partij dat Meneer M. (...) enkel “een bewijs van 60 gevolgde lessen” heeft voorgelegd en dat het “ongelofelijk” maakt dat hij de Franse taal zou beheersen dat hij zijn kinderen in het Frans op zou voeden (p. 3 van de bestreden beslissing). In een aanvullende brief dd 05.08.2019 heeft verzoekende partij meerdere stukken doorgestuurd waaronder drie attesten die tonen aan dat hij nog 291 uren Franse taallessen heeft gevolgd (stuk 3). Meneer M. (...) spreekt goed Frans genoeg om met zijn kinderen (die ook kinderen zijn, en dus geen lange dialogen moeten spreken) in het Frans te communiceren. Voor de bovenstaande redenen is de motivering van de beslissing bijgevolg tegenstrijdig, niet geïndividualiseerd, niet in overeenstemming met de inhoud van de aanvraag, met het

dossier van verzoekende partij, en de omstandigheden van onderhavig geval en toont een gebrek aan zorgvuldigheid aan. De bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.3 Derde Onderdeel

De bestreden beslissing is niet adequaat noch afdoende gemotiveerd ten aanzien van de aanvraag van verzoekende partij, in het bijzonder wat betreft het hoger belang van de kinderen van de familie en hun recht op ontwikkeling en recht op menswaardig leven, daar de motivering van de bestreden beslissing hun specifieke situatie niet in acht nemen terwijl ze in België zijn aangekomen of geboren naar aanleiding van de keuze van hun ouders. Deze niet-inaanmerkingneming blijkt met name uit het feit dat verwerende partij stelt dat “verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst” (p. 3 bestreden beslissing), terwijl de situatie van de kinderen en die van hun ouders in dit opzicht zeer verschillend zijn. De kinderen kunnen er niet van worden beschuldigd illegaal te zijn gebleven omdat zij, als minderjarige, afhankelijk zijn van hun ouders, zodat hun situatie duidelijk niet het gevolg is van hun eigen wil. Twee van de drie kinderen gaan naar school in België, ze zijn perfect geïntegreerd, hebben een cirkel van vrienden en spreken zeer goed Frans, ... zoals beschreven in de aanvraag 9bis en de documenten die de aanvraag steunen (zie ook tweede onderdeel, supra). Ze willen in België blijven en zijn bang van het leven in Afghanistan. In de stad Kabul is de veiligheidssituatie ook slecht (zie ook eerst onderdeel, supra). De psycholoog Dr G. POTIER heeft vastgesteld dat de oudste kind, Ferdaus, “demeure le spectateur en première ligne de la souffrance de ses parents et en est le digne reflet lorsqu’il peut s’exprimer dans un très bon français (...). L’enfant demeure métaphoriquement l’antidépresseur et le tuteur de résilience du couple parental” (zie stuk 12 van de aanvraag 9bis in het administratief dossier). De bestreden beslissing is bijgevolg duidelijk in strijd met het hoger belang van de kinderen (art. 22bis Grondwet) en hun recht op ontwikkeling en menswaardig leven (art. 8 EVRM en art. 22 en 23 Grondwet). Het is hun hoger belang dat ze in België verblijven met hun ouders. Door voor de kinderen dezelfde analyse te verrichten als voor hun ouders, hoewel hun situatie duidelijk anders is, heeft verwerende partij niet de vereiste gedetailleerde analyse verricht, en heeft zij haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. De bestreden beslissing vormt een kennelijke appreciatiefout en schending van artikel 9bis VW en van de motiveringsplichten daar verwerende partij de ingeroepen buitengewone omstandigheden van verzoeker toetst aan het criterium van overmacht of “onmogelijkheid” om terug te keren alhoewel artikel 9bis VW enkel moeilijke omstandigheden viseert. Verzoekende partij had, ter ondersteuning van haar aanvraag 9bis, psychologische attesten voorgelegd, en had gemotiveerd dat dit psychologisch opvolging een omstandigheid vormt die het moeilijk maakt voor verzoekers om terug naar Afghanistan te keren. Verwerende partij meent enkel dat er “nergens in de voorgelegde [psychologische] attesten sprake is van een onmogelijkheid tot reizen” (laatste pagina van de bestreden beslissing; eigen onderstreping), alsof het imperatief “onmogelijk” zou moeten zijn voor de familie om zich naar Afghanistan te verplaatsen. Door het enkel verwijzen naar het feit dat verzoekers “de onmogelijkheid tot reizen” niet zou hebben bewezen, schendt verwerende partij de draagwijdte van artikel 9bis VW en de motiveringsplichten. Het middel is gegrond.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden die hun verhinderen de aanvraag elders dan in België te doen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad beoordeelt de beweerde schending van de bovenstaande beginselen en bepalingen in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen en van de gegevens van het administratief dossier.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat verzoekers ook geschonden acht, luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers.

De Raad wijst er vooreerst op dat, waar de verzoekende partijen een theoretisch betoog voeren over de inhoud van het begrip “buitengewone omstandigheden”, zij met dergelijke uiteenzetting niet aantonen dat de gemachtigde in casu verkeerdelijk of kennelijk onredelijk tot de bevinding is gekomen dat de verzoekende partijen geen elementen hebben aangevoerd die hun verhinderen of bijzonder moeilijk maken de aanvraag elders dan in België in te dienen. Door opnieuw de elementen te herhalen die zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden naar voren hebben geschoven, tonen de verzoekende partijen evenmin aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of incorrecte wijze tot haar bevinding is gekomen. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, hetgeen zij met een loutere herhaling van hun aanvraag nalaat te doen.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul, blijkt uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partijen inderdaad hebben aangevoerd dat een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk was ingevolge de slechte veiligheidssituatie in Kabul.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aangaande voormeld element door de gemachtigde is gemotiveerd, waarbij uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de volgende elementen: het invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van mensenrechtenschendingen volstaat niet om te besluiten dat iedere onderdaan in dat land een reëel risico loopt om aan dergelijke behandelingen te worden onderworpen, er ligt geen bewijs voor dat de verzoekende partijen persoonlijk een reëel risico zouden lopen om te worden onderworpen aan ernstige schade, in een beslissing van 24 juni 2019 heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog rekening gehouden met de door de verzoekende partijen aangehaalde bronnen, waarna ook werd besloten dat geen bewijs van een specifiek risico werd geleverd, elementen van bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wettigen geen andere beoordeling en uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2019 blijkt dat de verzoekende partijen veilig kunnen terugkeren naar Afghanistan, dat zij geen verhoogd risico lopen om te worden blootgesteld aan willekeurig geweld.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd dat de verwerende partij het onderzoek naar de aangevoerde buitengewone omstandigheden zou hebben verengd tot een analyse van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er kan geen redelijke betwisting bestaan over het feit dat, waar de verzoekers als buitengewone omstandigheid de algemene veiligheidssituatie in Kabul aanhaalde, de verwijzing naar de recente beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent is, omdat in laatstgenoemde beslissing specifiek onderzoek werd gevoerd naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Kabul op de situatie van de verzoekende partijen. De Raad benadrukt dat het feit dat door de gemachtigde wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen veilig kunnen terugkeren naar Afghanistan, een weerlegging uitmaakt van de bewering van de verzoekende partijen dat zij omwille van de algemene onveiligheid in Kabul bijzonder moeilijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Daar waar de verzoekende partijen ter ondersteuning van hun aanvraag zelf elementen aanhaalde, die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming, kunnen zij het de gemachtigde niet verwijten dat bij de beoordeling ervan rekening wordt gehouden met de overwegingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om in

concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

Het loutere feit dat de verzoekende partijen in hun aanvraag vermelden dat *“moet worden benadrukt dat verzoekers hier geen vrees voor vervolging inroepen”* volstaat niet opdat het kennelijk onredelijk zou worden geacht om bij de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst rekening te houden met de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de daartoe gespecialiseerde instanties is. Met louter algemene en summiere beweringen, zowel in de aanvraag als in onderhavig verzoekschrift, zonder concrete elementen aan te dragen die wijzen op een vervolging of mensonterende behandeling, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk hieromtrent als volgt heeft gemotiveerd: *“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 08.05.2017 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 23.06.2017 een nieuwe asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.02.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 21.02.2019 een derde asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.06.2019 met een beslissing niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures – namelijk één jaar en vijf maanden voor de eerste, iets meer dan zeven maanden voor de tweede en vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”*

In een tweede onderdeel betogen de verzoekende partijen dat de gemachtigde een onzorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van de mate waarin de minderjarige kinderen in het Rijk geïntegreerd zijn.

Door de gemachtigde wordt niet op kennelijk onredelijke wijze, op basis van de voorliggende stukken, geoordeeld dat niet is aangetoond dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen, buiten de relatie met hun ouders, belangrijke sociale banden zouden hebben opgebouwd in België.

In het licht van de beoordeling van artikel 8 EVRM is het in dit kader pertinent dat een onderscheid gemaakt wordt tussen enerzijds de beweerde integratie van de minderjarige kinderen in het schoolmilieu, en anderzijds de mate waarin betekenisvolle banden werden opgebouwd, die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing niet die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hun de verdere uitbouw van dit leven.

Waar de verzoekende partijen betogen dat integratie-elementen van de kinderen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad erop dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog geen omstandigheden aan die het hun bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf

en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de motivering dat:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich al heel goed geïntegreerd zouden hebben, dat mensen van hun entourage hen zouden beschrijven als moedige en bereidwillige personen, dat zij een heel sterke en moedige familie zouden zijn, dat ze al lang in België zouden verblijven namelijk meer dan drie jaar, dat zij drie getuigenverklaringen voorleggen, enkele foto's van hun kinderen in hun schoolse milieu en één bewijs van gevolgde taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”, foutief is.

In de mate de verzoekende partijen aanvoeren dat door de gemachtigde geen rekening is gehouden met bepaalde aanvullende stukken, waaruit zou blijken dat dhr. M. 291 uren Franse taallessen heeft gevolgd, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Zelfs indien dhr. M. voldoende Frans zou spreken om met zijn kinderen te communiceren, dan nog blijft de vaststelling van de gemachtigde overeind, met name dat het ongeloofwaardig is dat de kinderen in de huiselijke sfeer geen Dari zouden spreken, gelet op het feit dat namens de moeder van het gezin geen bewijs voorligt van eventuele gevolgde taallessen. Terwijl redelijkerwijs toch moet worden aangenomen dat de kinderen ook met de moeder communiceren. Bovendien wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat van de verzoekende partijen hoe dan ook mag worden verwacht dat zij hun minderjarige kinderen minstens tot op bepaalde hoogte de Afghaanse taal en cultuur zouden hebben bijgebracht, gelet op het precarie verblijf in België.

De gemachtigde overweegt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de kinderen altijd Franstalig onderwijs genoten hebben, dat zij niet meer kunnen overstappen naar een ander onderwijssysteem in een andere taal, dat zij het Dari niet kunnen lezen en schrijven wat een buitengewone omstandigheid zou vormen. Allereerst merken we op dat enkel het oudste kind leerplichtig is en dus reeds heeft leren lezen en schrijven in het Latijnse alfabet, hun tweede zoon is op heden nog niet leerplichtig en heeft dus nog niet leren lezen en schrijven in het Latijnse alfabet. Verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal -en culturele achterstand hebben dat ze in Afghanistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Hun oudste kinderen zijn geboren in Afghanistan en brachten er hun eerste levensjaren door. De kinderen hebben net als hun ouders de Afghaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Afghaanse taal (in casu het Dari) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat kinderen in huiselijke sfeer met hun ouders geen Dari zouden spreken, wat toch hun moedertaal is. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat hun moeder geen enkel bewijs voorlegt van gevolgde taallessen en hun vader een bewijs van 60 gevolgde lessen. Dit maakt het zeer ongeloofwaardig dat hun ouders de Franse taal dermate zouden beheersen dat zij hun kinderen in het Frans op zouden voeden. Dit houdt in dat kinderen minstens een goede mondelinge beheersing van het Dari hebben. Betrokkenen tonen niet aan waarom de kinderen het Dari niet zouden kunnen leren schrijven of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

In een derde onderdeel betogen de verzoekende partijen dat niet afdoende is gemotiveerd over het hoger belang van de minderjarige kinderen en hun recht op ontwikkeling. De verzoekende partijen menen dat de minderjarige kinderen er niet van kunnen worden beschuldigd illegaal in het Rijk te zijn, omdat zij zich bevinden in een situatie los van hun eigen wil.

Dit betoog doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing met betrekking tot het hoger belang van de kinderen. De bestreden beslissing maakt in dit kader uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: er is geen bewijs dat de kinderen -buiten hun ouders- een belangrijk sociaal netwerk hebben opgebouwd, het is van belang dat de gezinseenheid behouden blijft, er wordt niet aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, enkel de oudste zoon is reeds leerplichtig, het is van belang om de verplichte scholing van de andere kinderen in het land van herkomst te starten, er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen een zodanige cultuur- en taalachterstand hebben dat ze in het land van herkomst niet zouden kunnen aansluiten op school, er mag van worden uitgegaan dat de verzoekende partijen hun minderjarige kinderen minstens tot op bepaalde hoogte de Afghaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, de kinderen moeten worden geacht minstens een goede beheersing van het Dari te hebben, het loutere feit dat het jongste kind in België geboren is, volstaat niet als

buitengewone omstandigheid, het jongste kind heeft via de ouders een band met Afghanistan, met betrekking tot de beweerde schending van artikel 22bis van de Grondwet tonen de verzoekende partijen niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van de minderjarige kinderen geschaad worden en er wordt niet aangetoond dat de morele, geestelijke en seksuele integriteit van de kinderen in het land van herkomst niet kan worden gewaarborgd.

In het licht van de voormelde motieven kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd dat de gemachtigde zich zou hebben beperkt tot de vaststelling dat *“verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief zouden afgesloten worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een afzonderlijk onderzoek werd gevoerd, waarbij rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de minderjarige kinderen. Het loutere feit dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat hun kinderen verder in België zouden moeten kunnen verblijven en hier onderwijs zouden moeten kunnen volgen, volstaat niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

In een vierde en laatste onderdeel betogen de verzoekende partijen dat de gemachtigde met betrekking tot de voorgelegde psychologische attesten ten onrechte heeft overwogen dat geen onmogelijkheid tot reizen wordt aangetoond. De verzoekende partijen stellen dat het volstaat dat zij aantonen dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat werd aangevoerd dat de psychologische opvolging het moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst, wordt door de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat uit de attesten nergens blijkt dat een reis wordt afgeraden. Hiermee heeft de gemachtigde niet kennelijk onredelijk besloten dat de loutere psychologische opvolging niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, die het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om (minstens tijdelijk) naar het land van herkomst terug te keren. De Raad benadrukt dat door de gemachtigde niet wordt geponeerd dat men een onmogelijkheid tot reizen moet aantonen, opdat een buitengewone omstandigheid kan worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt niet op onkenlijk onredelijke wijze overwogen: *“Betrokkenen beroepen zich daarnaast als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij gevolgd worden door psychologen omdat zij psychische problemen ondervinden die te maken hebben met hun vage administratieve situatie. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een attest van psychologische opvolging d.d. 20.03.2018 van G.Potier, een attest d.d. 10.09.2018 van M. Claessens, een attest d.d. 07.01.2019 van M.Claessens, een attest d.d. 27.06.2018 van J. Delmotte. Echter, we merken op dat er nergens in de voorgelegde attest sprake is van een onmogelijkheid tot reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar er immers nergens sprake van is dat een reis afgeraden wordt.”*

De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige, dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het land van herkomst zeer moeilijk, dan wel onmogelijk maken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC